

Kázání na ekumenické bohoslužbě za oběti teroru v Norsku

29.7.2011, katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha

Texty: 2K 4,7-10; Mt 13,24-35

*Vážená paní chargé d'affaires norského
velvyslanectví, vážení zástupci
diplomatického sboru, sestry a bratři zde
v katedrále i u rozhlasových a televizních
příjímačů!*

To, co se stalo před týdnem v Oslu a na ostrově Utøya námi otřásl. Zvykli jsme si téměř denně slýchat o neštěstích a obětech na životech. Ale tentokrát neudeřila přírodní pohroma. Nedošlo k pochybení. Dokonce to zlé nevstoupilo mezi nás odněkud zvenčí. Od lidí, na které bychom mohli ukázat jako na naše nepřátele. Nečekaně zaútočil někdo, kdo vypadá jako ostatní. Kdo se podivně pokřiveným způsobem hlásí k hodnotám, které jsou i nám drahé. Dokonce na sebe v podobě policejní uniformy bere zdání někoho, komu bychom chtěli důvěřovat. To je noční můra, zlo, které nedává žádný smysl.

Podobně jako v přečteném podobenství o pleveli mezi pšenicí. Ani tam zlo nepřichází zvenčí, ale roste uprostřed dobrého pole. A podobně neuspokojivě i na naše pobouření působí hospodářova výzva: *„Netrhejte plevel, protože při jeho trhání byste vyrvali z kořenů i pšenici.“* Podobenství svou logiku má. Výhonky plevele, o kterém Ježíš mluví, totiž zpočátku nelze rozeznat od výhonků pšenice. Moudrý hospodář ovšem netrhá plevel ani ve chvíli, kdy obojí vyrostе. Poničil by totiž i kořeny obilí. Květy zla mohou vyrůst z jakékoli půdy. Každá víra na sebe může obléci podobu ideologie a fanatismu. Udělat si zbraň je možné i z těch nejušlechtilejších myšlenek. To je naše bolestná zkušenost. A přesto to není důvod tyto hodnoty opustit. Právě naopak.

Jsme tu dnes proto, abychom společně truchlili a vyjádřili svou sounáležitost s těmi, kdo se stali oběťmi zla. Ale jsme tu také proto, abychom hledali to dobré. Abychom vzdali úctu norskému národu, který si tváří v tvář nenávisti a krutosti zachoval otevřenost, laskavost, lidskost. A také důvěru, která byla tak těžce zraněna.

Tyto hodnoty, které formují naše lidství, jsou podobné zranitelnému semínku. Něco velmi silného a životaplného a zároveň velmi křehkého. Jak píše apoštol, je to poklad, který máme v hliněných nádobách. A v těch také musí zůstat, nemá-li pozbýt své ceny.

Odpovídat na zlo jeho zbraněmi – násilím a nenávisí – znamená dopřát mu vítězství. Zbraně jsou vždy projevem strachu. Symbolem norského smutku se staly růže – znamení lásky a přátelství, které jsou podobně křehké.

Dovolte mi proto na závěr ocitovat jednu mladou ženu, která přežila útok na ostrově Utøya. Z jejích slov pro televizi CNN se můžeme učit, co to znamená přemáhat zlo dobrem. Říká: *"Jestliže jeden člověk dokáže vyjádřit takovou nenávisť, představte si, kolik lásky jsme schopni vyjádřit my všichni dohromady! Násilí vede k dalšímu násilí. Nenávisť vede k větší nenávisti. My budeme dál bojovat za naše ideály. Za ty, kteří zemřeli."*